

Arrest

nr. 92 127 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Centraal-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie C.L. (...), Attaché (...)

wordt aan (...)

de genaamde B.G.A., geboren te Bangui, op 15.07.1987 die de Centraal-Afrikaanse Republiek nationaliteit heeft, (...) het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem/haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,

-zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

-men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.”

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoekende partij mee dat verzoekende partij ondertussen is gerepatriëerd naar zijn land van herkomst maar volhardt in het beroep. De raadsman van verwerende partij heeft geen kennis van de repatriëring en kan de repatriëring niet bevestigen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de formele motiveringsplicht inhoudt, dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoevend moet zijn.

In de bestreden beslissing wordt als een van de gronden van opsluiting aangehaald dat verzoeker "niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument".

Als bijlage voegt verzoeker hierbij een verklaring van de ambassade van zijn herkomstland, waarbij de identiteit van verzoeker wordt bevestigd, daarnaast wordt de oorzaak toegelicht waarom men geen nationaal paspoort kon bekomen. Volgens deze verklaring kan men vaststellen dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een paspoort te bekomen (stuk 5).

Bovendien heeft verzoeker via zijn raadsman een aanvraag tot regularisatie ingediend op 3 oktober 2011. Momenteel is deze procedure nog hangende. Verzoeker kreeg nog geen definitieve beslissing over zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker meent dat er nagenoeg elementen zijn om een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9 bis in België te bekomen. Dat verzoeker hier verblijft sinds 2003, dat hij zich geïntegreerd heeft, dat hij alle landstalen behoorlijk beheerst, dat hij een attest van gevolgde opleidingen neerlegt, dat hij niet ten laste van de staat wil vallen, al deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/80.

Het is niet onbelangrijk om op te merken dat verzoekster bij zijn aankomst naar België amper 15 jaar oud was. Het is niet evident dat iemand uit een ander land, die in een totaal nieuwe wereld terechtkwam, zich direct kon oriënteren en uitmaken wat voor mogelijkheden voor hem openstonden om hier op een legale manier te kunnen verblijven. Hij kende in België aanvankelijk ook niemand om raad te vragen, niemand die hem kon steunen.

Hij is nu vertrouwd met zijn omgeving. België is zijn thuis geworden.

Verzoeker heeft geen familie of vrienden meer in zijn land van herkomst. Zo staat dan ook vast dat verzoeker, ingevolge zijn langdurig verblijf in België geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met zijn herkomstland en zich derhalve onmogelijk in regel kan stellen op administratief vlak met de bevoegde autoriteiten aldaar, mede en vooral gelet op het feit dat hij in zijn thuisland niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen.

Verzoeker heeft zijn bewuste leven in België doorgebracht. Ondertussen heeft hij hier een basis gelegd voor zijn toekomstige carrière nu hij hier gedurende bijna 10 jaar zijn leven heeft opgebouwd en structuur gegeven. Zijn toekomstplannen worden in een klap weggenomen toen hij onlangs opgepakt en opgesloten werd. Een bevel om het grondgebied te verlaten zou dan een slag in het gezicht betekenen voor verzoeker.

Dat de bovenvermelde wettelijke bepalingen, namelijk artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 niet werden nageleefd."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 27, § 3 en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. *"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument."*

Verzoeker betwist het motief en verwijst naar een stuk, in bijlage van het verzoekschrift gevoegd, waaruit blijkt dat de ambassade van de republiek Centraal-Afrika bevestigt dat hem geen nationaal paspoort kan worden afgegeven nu de voorraad aan paspoorten tijdelijk is uitgeput. Verzoeker weerlegt evenwel niet het motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en bijgevolg illegaal in het Rijk verblijft. Integendeel, verzoeker verwijst tevens naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 3 oktober 2011 en waarmee hij zijn verblijf in het Rijk wenst te regulariseren.

Verzoeker betoogt dat er nog geen beslissing is genomen met betrekking tot zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat de burgemeester een beslissing tot niet in overwegingname van deze aanvraag heeft genomen op 16 december 2011 nadat een negatieve woonstcontrole was uitgevoerd.

Zelfs in de mate er nog geen beslissing zou zijn genomen in een aanvraag om machtiging tot verblijf, dient de Raad op te merken dat een 'hangende' aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het gegeven dat verzoeker bij zijn aankomst in België amper 15 jaar oud was en geen familie of vrienden meer heeft in zijn land van herkomst, doet hieraan geen afbreuk.

De juridische en feitelijke grondslag waarom verweerder meent toepassing te moeten maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt aldus wel degelijk vermeld. Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, niet in het bezit van een geldig paspoort en/of van een geldig reisdocument en op de specifieke bepalingen van artikel 7, 27 en 74/14 van de vreemdelingenwet, met name artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 27, § 3 en artikel 74/14, § 3, 1° blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen uiteenzet. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN